

2. **Освоєння матеріалу:** Ефективні методи навчання мають сприяти освоєнню учнями ключових концепцій та навичок цифрової грамотності.

3. **Застосування в реальному житті:** Методики навчання повинні підготувати учнів до успішного застосування своїх навичок у реальних ситуаціях.

4. **Зростання результативності:** Ефективні методи навчання повинні призводити до покращення результатів навчання та досягнення поставлених цілей.

Використання кейс-методів та інтерактивних платформ у поєднанні з систематичним моніторингом та оцінкою може сприяти покращенню ефективності навчання цифрової грамотності та підготувати молоде покоління до викликів цифрової епохи.

Висновок. У сучасному світі цифрова грамотність стає необхідною складовою освіти, оскільки технології впливають на всі аспекти життя. Кейс-методи та інтерактивні платформи є ефективними засобами навчання цифрової грамотності, що допомагають учням розвивати не лише технічні навички, але й критичне мислення та аналітичні здібності. Запровадження основ цифрової грамотності у навчальні програми сприяє підвищенню рівня цифрової грамотності серед здобувачів освіти. Важливо систематично оцінювати ефективність методик навчання з метою постійного покращення освітнього процесу. Застосування інноваційних підходів до навчання цифрової грамотності сприятиме підготовці молодого покоління до успішного функціонування у сучасному цифровому світі.

Список використаних джерел:

1. Nazarova E., & Nazarov A. (2021). Digital Literacy and the Development of Digital Education. *Kne Social Sciences*. doi:10.18502/kss.v5i2.8348
2. Hye-Jin Park, Han Jo Kim, & Han Woo Park. (2020). A Scientometric Study of Digital Literacy, ICT Literacy, Information Literacy, and Media Literacy. *Journal of Data and Information Science*, 6(2), 116–138. doi:10.2478/jdis-2021-0001
3. Самойленко, О.М., & Бацуровська, І.В. (2020). Компетентнісний підхід щодо розробки мережево-цифрового середовища для підвищення кваліфікації вчителів природничого напрямку на основі інтеграції системи LMS+Office 365. У *Теоретико-методологічні основи модернізації навчання: компетентнісний підхід* (с. 201–232). Херсон.

Беценко Т. П.,

доктор філологічних наук, професор

Суми, Україна

tpb2016@ukr.net

РАДИКАЛЬНЕ ПРИЗНАЧЕННЯ НАРОДОЗНАВЧИХ ДИСЦИПЛІН В ОРГАНІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОГО ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ В ЗВО ПЕДАГОГІЧНОГО ПРОФІЛЮ

Справедливо вважати, що сучасний освітній простір, орієнтований на європейську інтеграцію, загальноєвропейські цінності, що цілком схвально, разом з тим починає втрачати, образно кажучи, національну привабливість, національний шарм, національно-освітній колорит, виплеканий роками і базований на засадах народної педагогіки, народної етики, національної культури, набуваючи рис деякої шаблонності, національної відчуженості. Є потреба у активізації народознавчого, власне національного підходу в організації навчального процесу в школах, у професійно-технічних училищах, коледжах, ВНЗ гуманітарного і технічного профілю. Також існує доконечна необхідність у поширенні і утвердженні наших національних традицій, різномірного національного досвіду, виплеканого віками на теренах національного буття – в побуті, господарюванні, науці, мистецтві, культурі, збереженого в історичній пам'яті народу. Насамперед нас цікавлять заклади вищої освіти педагогічного спрямування. Термін **народознавчий** у нашому випадку є синонімічним до понять **національний, етнічний, український**. Сьогодні суттєво, на наш погляд, ввести у навчальний процес ЗВО викладання дисциплін народознавчого циклу. Такий підхід сприятиме створенню власне етноосвітнього середовища, внесе в освітній процес дух національної самобутності.

Духовно-матеріальні національні надбання осмислені в етнографічних розвідках М. Костомарова, П. Чубинського, О. Воропая, І. Нечуя-Левицького, у працях сучасних учених – Г. Лозко, В. Скуратівського, О. Богуш, М. Стельмаховича та ін.

Мета статті: окреслити пріоритети національного (народознавчого) потенціалу в освітньому просторі для утвердження України як держави в загальноосвітньому масштабі.

Виклад основного матеріалу

За нашими переконаннями, освітній процес у вищих педагогічних закладах України повинен бути наскрізно пронизаний народознавчими ідеями національно-самобутнього розвою, сформованої і закарбованої генетично з найдавніших часів етнічної духовності, національно-історичної пам'яті, національно-патріотичного духу, задумами у потребі національного відродження, національного самозбереження. Крім того, він повинен передбачати формування в юного покоління, зокрема, – у майбутніх педагогів, – національно-свідомого духу, плекання етнічної свідомості на основі глибинно-вивершених високодуховних понять, суджень, національно-патріотичних переконань. Освітній процес повною мірою має бути орієнтованим на виховання у молоді любові і шанобливого ставлення до матеріально-духовних святинь, національно-культурних пам'яток, гордості за надбання предків в царині національної культури, прагнення до популяризації національно-культурних здобутків на теренах загальноєвропейського та світового макропростору взагалі. Це стосується національної музично-пісенної творчості (скажімо, кобзарське мистецтво, пісенність календарно-обрядового циклу тощо), народних промислів, народно-декоративного мистецтва (вишивка, писанкарство та ін.), національної кухні, національного одягу, національного господарювання, етнородинного укладу, звичаїв, обрядів, уподобань, настанов та ін.

Для цього потрібно повсякчас, безперервно і послідовно формувати у молоді світоглядну парадигму на основі національних цінностей, національних ідеалів, переконань, уявлень. Важливо, щоб світосприйняття майбутніх педагогів базувалося у першу чергу на основі пізнання національних вартостей.

Необхідно навчати студентів основам народознавчих знань, формувати в них інтерес до етнічних духовно-матеріальних цінностей, потрібно, щоб майбутні педагоги знали, зберігали, примножували, всіляко популяризували національні ідеали та зразки і навчали цьому своїх вихованців. Такий підхід сприятиме збереженню найкращих національних традицій і їх примноженню; слугуватиме утвердженню і поширенню у світовому просторі духовно-матеріальних надбань нашої прадавньої і самобутньої, неповторної, унікальної української народної культури (національних традицій, звичаїв, обрядів, вірувань, етносвітоглядних переконань), правитиме за взірць у світовому континуумі національних пам'яток духовно-матеріальної культури. Важливо, що у такий спосіб відбуватиметься утвердження і зміцнення нашої Української Держави на світовому рівні. Відмова від національних цінностей, від національного самовираження – особливо на теренах освітнього простору – слугуватиме знеціненню наших національних здобутків, нищенню нашої національної самоідентифікації, національних пріоритетів. Щоб досягти плідних результатів – потрібно послідовно впроваджувати в навчальний процес для студентів всіх спеціальностей обов'язкове викладання дисциплін народознавчого циклу. Це наповнюватиме освітній процес ВНЗ національним духом, водночас збагачуватиме студентів знаннями на основі саме національного досвіду у різних сферах життєдіяльності.

Висновки.

З метою відродження, утвердження, поширення і зміцнення національних ідеалів, національних надбань, традицій, здобутків на ґрунті народознавчого, етнічного досвіду у вітчизняному освітньому просторі в сучасних умовах необхідно, на наш погляд, впровадити у навчальний процес ВНЗ педагогічного профілю (і не лише) викладання для студентів всіх спеціальностей курсів «Народознавство», «Українська культура», «Українська народна

творчість». Це буде першим суттєвим внеском у розбудову освітнього простору на основі народознавчого потенціалу.

Список використаних джерел:

1. Єрмоленко С.Я. Мовно-естетичні знаки української культури. Київ: Інститут української мови НАН України, 2009.
2. Жайворонок В. В. Знаки української етнокультури: Словник-довідник. К.: Довіра, 2006
3. Пехота О. М., Кіктенко А. З., Любарська О. М., Нор К. Ф. та ін. Освітні технології. К. 2002.

Благодир О. О.,
Викладач фахових дисциплін
Коломийський індустріально-педагогічний фаховий коледж
м. Коломия

ВИКОРИСТАННЯ КОМПЕТЕНТІСНОГО ПІДХОДУ ПРИ ПІДГОТОВЦІ ФАХОВИХ МОЛОДШИХ БАКАЛАВРІВ ЗІ СПЕЦІАЛЬНОСТІ 014 СЕРЕДНЯ ОСВІТА ТРУДОВЕ НАВЧАННЯ ТА ТЕХНОЛОГІЇ

У сучасній освіті важливою є не лише передача знань, а й формування у здобувачів освіти компетентностей, які допоможуть їм ефективно вирішувати професійні завдання в майбутньому. Особливо актуальним це стає у контексті підготовки майбутніх вчителів трудового навчання, які мають не лише володіти методикою викладання предмету, але й бути здатними виховувати сучасне покоління з вдосконаленням та стимулюванням до підвищення професійної майстерності.

Основна ідея компетентісного підходу полягає в результативності освіти не завдяки окремим знанням, умінням і навичкам, а компетенціям. Відповідно, і діяльність педагога полягає не у збагаченні учнів певною кількістю інформації, а в розвитку уміння оперувати нею, проєктувати та моделювати свою діяльність, здатності творчо застосовувати набуті знання і досвід. [1]

Серед ключових аспектів використання компетентісного підходу можна виокремити:

- розвиток педагогічної майстерності здобувачів освіти: використання компетентісного підходу дозволяє майбутнім вчителям трудового навчання розвивати свої професійні навички не лише на рівні знань, а й на рівні умінь і навичок, необхідних для успішної роботи в сучасному освітньому середовищі;

- активна взаємодія із практикою: застосування компетентісного підходу передбачає активну взаємодію студентів з реальними професійними ситуаціями, що сприяє їхньому практичному навчанню та адаптації до вимог сучасного суспільства;

- формування ключових компетентностей: компетентісний підхід спрямований на формування у студентів широкого спектру компетентностей, таких як комунікативні навички, креативність, критичне мислення та інші, які є ключовими у професійній діяльності вчителя трудового навчання.

Основними принципами компетентісного підходу при підготовці майбутніх вчителів трудового навчання та технологій можна виокремити наступні:

- фокус на розвитку не лише знань, але й умінь і навичок;
- зосередженість на розвитку ключових компетентностей, які є необхідними для успішної професійної діяльності;

- активна взаємодія з реальними професійними ситуаціями для формування практичних навичок, під час проходження педагогічних практик; [2]

Допомагаючи здобувачам освіти оволодіти найбільш продуктивними методами навчально-пізнавальної діяльності в процесі підготовки майбутніх фахівців ми навчаємо їх творчо мислити, розвивати себе, як всесторонньо розвиненого, практикуючого наставника.